

izmiče da ne bi što svojim riječima kazao, već niže same citate. Na takvim je mjestima možda i teže slijediti glavnu misao članka.

Knjižicu toplo preporučamo svećenicima da se njome posluže koli kod mjesečne obnove toli kod svakidašnjih meditacija. **D. Nežić.**

P. A. Delaporte: Imitation de Saint Vincent de Paul, ses maximes et ses exemples. In 16°, pag. XVII. + 332. Édition IV. (1936). Libraire P. Téqui, 82 Rue Bonaparte. Paris VI.

Knjižicu je sastavio duhovni sin sv. Vinka Paulskog, redovnik-svećenik milosrda A. Delaporte. U njoj se na lagan i lijep način nižu razmatranja o pojedinim zasadama duhovnog života i o krepostima, a sastavljena su od odlomaka i izvadaka iz raznih spisa i propovijedi sv. Vinka. Sastavljač knjižice dao im je oblik razgovora između Sveca i njegovog učenika, duhovnog djeteta. Primio sam sa nepovjerenjem tu knjižicu u ruke, znajući, kako izvlačenje rečenica iz raznih spisa, gdje su imale svoj određeni smisao te sastavljanje takvih izvadaka u nove članke rijetko kada uspije. Ovdje je uspelo. Sve teče glatko i skladno, te se uopće ne vidi, da je građa odakle vađena, nego kao da je to prvi i jedini njezin raspored. Iz svakoga odlomka izbija ljupkost sv. Vinka i jednostavnost, a ipak su puni sadržajnih i praktičkih zasada duhovnog života. Pisac ne navodi iz kojih je spisa sv. Vinko vadio pojedine odlomke, no tome se ne može prigovarati, jer knjiga nije pisana u naučne svrhe, nego je namijenjena široj javnosti. U svakom članku nakon razgovora između učenika i sv. Vinka pisac prikazuje, na koje se načine sv. Vinko odlikovao u kreposti o kojoj se govori.

Javnost je knjižicu vrlo lijepo primila. Napose je po cijelom svijetu raširiše časne sestre sv. Vinka u svojem djelokrugu. Prevedena je na više jezika. I naše sestre sv. Vinka mogle bi mnogo doprinesti širenju duha sv. Vinka Paulskoga širenjem te knjižice, bude li prevedena na hrvatski jezik. **D. Nežić.**

Au Service de Jésus Prêtre, Vol. III. Les oeuvres de Dieu. Torino (Marietti) 1936. u 8°, str. XX + 420. Frs 12.

Nekoliko godina pred svjetski rat doseliše se u biskupiju Ivrea kraj Turina francuske redovnice od Pohodenja B. Dj. M. Njihovoj pobožnoj glavarići majci Lujzi Margareti Claret de la Touche nutarnjim poticajima u molitvi naloži Spasitelj, da svećenicima objavi žar ljubavi Njegovog Presv. Srca. Slaba žena, neznajući kako bi zadatak ispunila povjeri stvar svome ispovjedniku o. Petru Charrier, D. I. Taj odluči, da napiše knjigu za svećenike pod naslovom: »Le Sacré-Coeur et le Sacerdoce«. Preposlenost njegova bijaše uzrokom, te nije dospio knjigu sastaviti, nego naloži Lujzi Margareti, da je sama napiše. Poslušavši ispovjednika i dijecezanskog biskupa izradi g. 1910. razmatranja za svećenike pod spomenutim naslovom. Biskup je potakne da sastavi još i apel na svećenstvo te pravila za svećeničku udruhu Srcu Isusova. To svećeničko udruženje uvedeno je ponajprije samo u biskupiji ivreškoj, danas je pak poznato čitavom svijetu pod imenom Svećeničke svjetske zajednice prijatelja Srca Isusova. Majka Lujza Margareta Claret osnovala je još i samostan de Vische nazvan:

Betanija presvetog Srca, kojemu je zadaća moliti se i žrtvovati za svećenstvo.

»Au service de Jésus Prêtre« tri su knjige, tri sveska, u kojima se iznose pred javnost duhovne bilješke i važnija pisma redovnice Lujze Margarete Claret. Prva knjiga: »Les Voies de Dieu« govori o njezinom redovničkom životu, a štampana je 1922. g. Druga knjiga: »Les Vouloirs de Dieu«, štampana 1925. g. o intimnosti majke Lujze Margarete spram presv. Srca Isusova te o pozivu Spasiteljevom njoj upravljemu: »Margareta Marija pokazala je Srce moje svijetu; ti ga pokaži mojim svećenicima.« Treća knjiga izišla je ove godine pod naslovom »Les Oeuvres de Dieu«, a iznosi materijal odakle se vidi, kako je oživotvoren nalog što ga je Spasitelj dao toj pobožnoj redovnici. Tu su najme sadržana pisma majke Lujze, koje je slala duhovniku O. Charrier-u i ivreškom biskupu Mons. Filipello, kao i neka njihova pisma prigodom sastavljanja knjižice, apela na svećenstvo, sastavljanja statuta i prigodom osnutka samostana. Šteta što se uz datum ne citiraju i imena mjesta u kojima su pisma pisana. Nalazimo tu i dosta duhovnih bilježaka Lujze Margarete, toli dragocjenih za studij duhovnog života. I ovaj svezak, kao i prva dva izdalo je Vrhovno vijeće Svećeničke svjetske zajednice prijatelja Srca Isusova, dok je predgovor napisao profesor teologije u Saulchoiru O. V. Heris O. P. I iz ovoga sveska izbija nježna ljubav čiste duše spram Isusovog Srca, a lijepo može poslužiti i za uzor, kako se pregledno i kritički izdaju spisi i bilješke Božjih ugodnika. Hrvatski prevod svih triju dijelova: »Au service de Jésus Prêtre najavio je Dr Ivan Dujmušić u Katoličkom Listu br. 43 od 22. X. 1936.

Majka Lujza Margareta Claret de la Touche umrla je 1915. g. te se pomišlja na njezinu beatifikaciju. Godine 1928. objelodanjen je njezin sastavak: »Le Traité de l'Amour Infini«, koji je štampan i u hrvatskom prevodu 1935. g. pod naslovom: »Knjiga o Beskrajnoj Ljubavi«.

D. Nežić.

Dr Jos. Vajs: Evangelium sv. Jana. Text rekonstruiraný. Praha 1936, sv. XVII. Akademie Velehradske, 8°, str. 99.

Da su sveta braća Ćiril i Metod prvi prevodili na staroslavenski jezik sv. Pismo, napose liturgijske perikope, nitko ne dovodi u sumnju. Tradicija o tom svjedoči neprekidno od najstarijih vremena do danas. Svi kritičari ujedno priznaju, da je prevod sv. Braće dotjerano djelo: jasno, točno i s jezične — staroslavenski — strane najkorektnije; znak, da su naši apostoli dobro poznavali staroslavenski jezik i njegov duh.

Prema panonskoj legendi o životu svete Braće, »Žitije Konstantina« i »Žitije Metodija« oni su sami sastavili staroslavenski alfabet (sv. Ćiril) i počeli najprije prevoditi evanđelje sv. Ivana i pisati znakovima, koje su sastavili, da njima izraze glasove. Jezik pak, na koji su prevodili, bio je, kako su govorili Slaveni na jugu; jer obilježja tog jezika nose, svi do danas, sačuvani rukopisi. Konkretnije, historici teksta i jezika misle, da su tim jezikom govorili Slaveni, koji su stanovali u današnjoj Bugarskoj i Macedoniji.